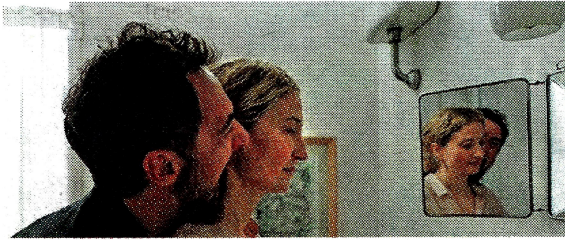

In 'Tre ciotole' krijgt de **ingetogen, melancholieke Marta** het zwaar te verduren, maar de toon blijft licht.

Tre ciotole

Drama

Regie

Isabel Coixet

Met

Alba Rohrwacher,

Elio Germano,

Galathea Bellugi

120 min., in 41 zalen.

Het drama is een mooi voorbeeld van de opmars van de introverte vrouw in films.

'Zo werkt het: je houdt van iemand, en dan houdt het op.' Zo vat Marta (Alba Rohrwacher) de breuk samen tussen haar en Antonio (Elio Germano). Het was geen einde met slaande deuren en schreeuwende ruzie. Er was een gesprek op zachte toon in het donker van de slaapkamer. Zijn suggestie dat ze misschien een pauze nodig hebben. En dan is hij weg.

De introverte gymdocent Marta is nog zoekend naar hoe een leven zonder Antonio eruitziet, als er plots stekende pijnen in haar maag opspelen. Liefdesverdriet? Of is er meer aan de hand? Het Italiaanse *Tre ciotole* ('Drie kommen'), van de Franse regisseur Isabel Coixet, had gemakkelijk een loodzwaar drama kunnen worden. Toch is het dat, dankzij een aantal speelse regie-keuzes en het lichtvoetige spel van Alba Rohrwacher, niet.

Introverte (vaak vrouwelijke) personages maken de laatste jaren een bescheiden opmars in films. Denk aan *Sometimes I Think about Dying* of *Fremont*. Wat die films delen, is dat ze de introversie van hun hoofd-

personages niet presenteren als iets wat moet worden opgelost, maar die omarmen. *Tre ciotole* is geen film die de ruimte opeist, zelfs het beeldformaat zoekt niet de volledige breedte op.

De ingetogen, melancholische blik waarmee Marta naar de wereld kijkt, is ook de blik van de film. De emotie zit niet in betraande gezichten of grote woorden, maar in een op straat gevallen ijsje, of het herinrichten van een keukenkastje. Als homevideo's gefilmde beelden tonen Marta en Antonio toen de liefde er nog was. Was het echt zo idyllisch, of heeft haar weemoed die beelden gekleurd?

Dat de film dan weer niet heel bescheiden twee uur duurt, past daarbij. Het kost nu eenmaal net wat meer tijd om een introvert persoon te leren kennen. Zo worden we langzaam deelgenoot van het leven van Marta, want hoewel de golven aan het oppervlak misschien niet hoog zijn, is de stroming daaronder sterk.

De bordkartonnen figuur van een K-popster die Marta op straat vindt en waar ze thuis tegen praat, is misschien een net te gezochte manier om een voice-over te voorkomen. En een subplot rond twee leerlingen die zichzelf beschadigen, valt wat uit de toon. Maar het zijn kleine kanttekeningen bij een film die in zijn subtiliteit en bescheidenheid imponeert.

Elise van Dam

Volkscraft
715